

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalgets ærede Ordfører og den ærede Ordfører for det radikale Parti for deres Tilslutning til de af mig stillede Ændringsforslag og beklager, at Lovforslaget med disse Ændringer ikke har fundet Tilslutning hverken hos Venstre eller navnlig hos det konservative Folkeparti. Hvorledes Stillingen er indenfor Retsforbundet, kan jeg ikke erindre i Øjeblikket, og da jo ingen Repræsentant for dette Parti har haft Ordet, ved jeg ikke, om jeg paa dette Tidspunkt skal takke eller lade være.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Krag, gik ud fra den Betragtning, at hvis der ved denne Krisehjælp kun var Tale om en Overgangsordning til en forsikringsmæssig Ordning, og hvis man havde øjnet nogen Mulighed for at faa en saadan Krisekasseordning etableret, vilde man ogsaa fra Venstres Side have været villig til at forhandle om denne Krisehjælp til de arbejdsløse. Og det var i Virkeligheden den samme Grundopfattelse, den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller gav Udtryk for, naar han sagde: Vi kan ikke blive ved at lægge Krisehjælp paa Krisehjælp Aaret rundt, og det har naturligvis gjort det endnu vanskeligere for os at tiltræde dette Forslag med de Ændringer, Ministeren har foreslaaet, at der ikke er blevet nogen Krisekasseordning.

Maa jeg sige hertil for fjerde eller femte Gang — jeg maa jo have Lov til at gentage mine Udtalelser, naar de ærede Ordførere stadig gentager deres —, at det er en Misforstaaelse, som ofte kommer frem i Pressen, at Socialdemokratiet i Almindelighed og undertegnede i Særdeleshed skulde være en Beundrer af disse Understøttelseslove. Det er en Misforstaaelse. Der gik ikke lang Tid, efter at jeg havde faaet betroet dette høje Embede, før der blev forelagt Forslag til en Arbejdsløshedslov med en Krisekasseordning, der netop viste, at det var den nuværende Socialministers højeste Ønske at komme over paa et fastere Grundlag paa dette Omraade, end vi har kendt i de senere Aar. Det er altsaa ikke det, der skiller os. Jeg er ikke nogen Tilhænger, langt mindre nogen Beundrer af, at der hvert Aar skal herske Spænding i ti Tusinde Hjem med Hensyn til, om Rigsdagen vil finde, at man skal have en mindre Understøttelse eller ej. Jeg finder, at man skylder Samfundet og i Særdeleshed Arbejderne, at der paa dette Omraade findes en fast Lovgivning, saa man ved, hvordan man er stillet under langvarig Arbejdsløshed.

Det kan ikke nytte noget, at man fra

konservativ Side og fra Venstres Side udtaler sin Kærlighed til disse Krisekasser eller til dette Forsikringsprincip, naar man i Praksis vil gennemføre en Ordning, der ikke kan holde.

Det eneste, der er Uenighed om, er jo, paa hvilket Grundlag det er muligt at etablere Krisekasser, og dér ved de ærede Ordførere baade for Venstre og for det konservative Folkeparti godt, naar de sammenligner Forholdene her i Landet med de andre Lande og ser, hvad Arbejderne maa betale i Kontingent ogsaa i England, som er fremhævet som et særligt Pragteksemplar af et Nedskæringsland, eller naar de sammenligner med, hvad Arbejdsgiverne i disse andre Lande maa yde til Arbejdsløshedsforsikring i Forhold til, hvad der ydes herhjemme, at der efter den nugældende Ordning og efter det Forslag, jeg har stillet for 2—3 Aar siden om Krisekasser, stilles saa store Krav til Arbejderne med Hensyn til Kontingenter, at det selv da ikke havde været muligt at spænde Kravene højere; og hvorledes tror man saa, det er muligt at gøre det, efter at der har været en langvarig Krise?

Der er her ikke Spørgsmaal om, eller rettere der burde ikke være Spørgsmaal om Partipolitik, der burde kun være Spørgsmaal om en ligefrem Overvejelse af, hvad man kan være bekendt at forlange af Medborgere, der har saa ringe Indtægter, at de skal yde til Forsikring mod en Arbejdsløshed, som de ikke har personlig Del eller Skyld i.

Jeg ser derfor ingen Grund til at optage denne Debat igen. Der er ikke fra Socialdemokratiets eller fra Regeringens Side eller fra Socialministerens Side nogen Sinds vist nogen Uvillie mod at etablere en Krisekasseordning, og den ærede konservative Ordfører ved ogsaa, at ved de Underhaandstøtthandleringer, der har været ført, har vi ganske sagligt drøftet, hvor vanskeligt det vilde være at yde disse Kontingenter, som der var Tale om, eller rettere: hvor umuligt det vilde være, ikke mindst efter at Arbejdsløsheden er blevet saa stor, at Dansk Arbejdsmandsforbund endogsaa i Øjeblikket har maattet laane 2 Mill. Kr. af Staten.

Under disse Forhold maa jeg sige til de ærede Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, at de skal inderlig gerne faa Krisekasser, men kun paa et Grundlag, som ethvert hæderligt Menneske kan sige er forsvarligt, hvis de smaa Hjem skal kunne bestaa. Jeg beklager derfor, at den ærede Ordfører for Venstre Hr. Krag, som jo er udmærket inde i alle disse Forhold, ikke er i Stand til at faa sit Parti til at